

Bērni uz sniega

Es sen neesmu redzējis sniegu, tas man ir palicis vienaldzīgs. Un šeit sekos mans padoms: izmet savu vienaldzību no sava tukšā paura, jo tas ir kā kritiens bezdibenī, turklāt, pārāk vienaldzīgi dzīvojot, var saķert arī Aids.

Visdažādākās lietas var pamanīt, braucot ar autobusu. Šogad sniega vietā uz ielām es redzu īgnus un pelēkus cilvēkus, kas jau ir izsmelta un apspēlēta frāze, tomēr daži no viņiem tiešām izskatās nomocīti ar aizcietējumiem. Uzmanību veltu arī jaunkundzēm, kā tad bez tā. Viņa apsēžas priekšā, un es kārtējo reizi saprotu, ka mana vājība ir viņas mati. Lai nerastos lieki jautājumi, tas nav nekāds fetišs vai kas tamlīdzīgs. Pieceļoties tie viegli noplīvo, nāsīs iecērtas to vieglā, bet reizē asā smarža.

Jūs droši vien lasāt un brīnāties, ka man nav nekādas sajēgas, ko es rakstu, jo tēma taču ir par bērniem sniegā, tā man liekas stulba, un vispār šī taču ir radoša padarīšana, bet tēmas pasviešana ir tas pats, kas matemātiska uzdevuma piespēlēšana ar savu improvizētu risināšanas veidu. Vispār es vēlējos pateikt, ka milzīgie sniega kalni, kristāliski dzidrās sniegpārslīņas tiek aizstātas ar citiem sadzīves un ikdienas sīkumiem. Taisnību sakot, lielākā daļa jau tikai mēdz rakstīt par ziemas skaistajiem elementiem, ietvertiem metaforās un salīdzinājumos. Tie top, apmēram no rīta pablenžot pa logu, atceroties skaistu skatu, un tad vien atliek tikai izdomāt skaistu epitētu, bet ārā neviens šo skaistumu izbaudīt negrib, jo botas taču paliks slapjas un tās skaistās sniegpārslīņas ir kā skabarga pakaļā, kad sāk sisties sejā un, nedod dievs, iekritīs vēl acī.

Šādi arī mēs atšķiramies no bērniem, kuri patiešām izbauda ziemu. Ne jau tādi, kuri pirmajā klasē jau māk lamāties svešvalodā un izklaidējas, apbižojot kādu savu vienaudzi, bet tādi, kuri pirmoreiz ierauga zemi noklātu ar sniega kārtu, atver milzīgas zemeslodes lieluma acis, kurās atspīd brīnums.

Lai arī es varētu izmest vēl kādu nesmieklīgu joku, paspēlēties ar sarkasmu un vispār – vārdiem, manu bezdibeni ir papildinājusi bezmiega nakts. Vienīgais, ko es patiešām gribu un gribēju visu šo laiku uzrakstīt, ir – Adios Amigos!